

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518523600/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Kammerraaden, der landsatte mig, beldagede – men med indeklemt Latter – mit Uheld, og bød mig henvende mig til hans Kone, som nok vilde skaffe mig tørre Klæder. Min Ven, *Hans Mikkel* ledsagede mig, og de Øvrige fortsatte efter denne korte Afbrydelse Jagten, der nu for mig havde tabt al sin Tilløkkelse.

Endnu en Afskjøling.

Ved min Vens Hjælp blev jeg snart omklædt; men ak! hvilken Travestering! Af Kammerraadens Garderobe erholdt jeg en fuldstændig Dragt: en grøn Ryes Frakke eller Jakke, der var baade for viid og for kort, hang som et folderig Gevaand om min slanke Krop, og stumpede langt ovenfor Haandledene; en gul Plydses Vest og dito Boxer, der, ved hvert Trin jeg tog, krøb op over Knæerne; blaae uldne Strømper og et Par Støvler, der slubbrede om mine Smalbeen. Jeg kjendte mig ikke mere selv – ak! min *Maren* ikke heller; nec mirum; thi hvilken afskyelig Modsætning til en moderne sort Kjole, broderet Silkevest, gule Nankins Pantalons og dito Gamascher! Nej, jeg tager ikke Fejl, naar jeg tilskriver denne formalcedede Paaklædning min efterfølgende Ulykke – den totale Forandring i den dejlige Jomfrue *Lammestrups* forhen saa gunstige Stemning.

Havde jeg endda vidst, at hun, min Sjæls Tilbedte, var paa Gaarden – i Sandhed! jeg var forblevet i mit eensomme Værelse, til mine Klæder vare tørrede; men Skjæbnen, den ubøjeelige Skjæbne, der nu i et halvt Seculum har gjort mig til Gjenstand for sine Capricer, havde besluttet anderledes. Med en Spøg paa Læberne over mit eget comiske Udseende, traadte jeg ind i Dagligstuen, hvor jeg alene ventede at forefinde Husets Værtinde; men – Værelset var fuldt af Damer, og mit Indfald var overflødig; thi Latteren kom af sig selv. Dog deri skulde jeg ikke alene fundet mig, men ogsaa taget hjertelig Deel, hvis ikke hun – hun, for hvem jeg helst viste mig i ædlere Costume, havde været tilstede. Hun traadte først frem, gjorde et dybt Knix, titulerede mig „Hr. Kammerraad!“ og spurgte efter mit Befindende ovenpaa den hede Nat og det kolde Bad. Læseren maae for alting ikke troe, at det var hendes Hensigt at raillere mig; ingenlunde; det var snarere en Maske, hun tog, for at skjule sine virkelige Følelser; thi endog gennem den overgivneste Latter hørte jeg – maaskee ogsaa jeg alene – Hjertets umiskjendelige Stemme.